

200702553/1.

Datum uitspraak: 24 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/52696 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 9 maart 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 maart 2007, verzonden op 14 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 24 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Spoel
Lid van de enkelvoudige kamer

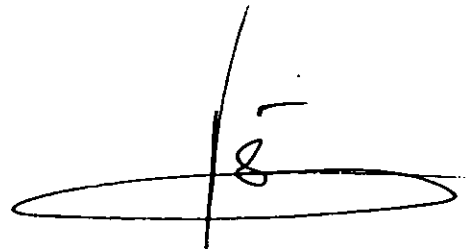
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 mei 2007

282-490.

Verzonden: **24 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE



Awb 06/52696

9 maart 2007

inzake:

geboren op
verblijvende te Marienheem,
van Burundese nationaliteit,
IND dossiernummer: 0207.05.8046,
V-nummer:
eiseres,
gemachtigde: mr. W. de Kleine, advocaat te Emmen,

tegen:

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mr. D.J.W. Vinkes, werkzaam bij de IND.

Procesverloop

Op 5 april 2006 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Verweerder heeft bij beschikking van 2 oktober 2006 afwijzend op de aanvraag beslist.

Bij beroepschrift van 27 oktober 2006 heeft eiser beroep ingesteld tegen de beschikking van 2 oktober 2006. Dit beroep is geregistreerd onder AWB 06/52696. Eiser is meegedeeld dat hij de behandeling van het beroepschrift niet in Nederland mag afwachten.

Bij verzoekschrift van 27 oktober 2006 heeft eiser de rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen totdat op het beroep wordt beslist.

De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 22 februari 2007. Eiser is daarbij in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Standpunten van partijen

Eiser heeft op 5 juli 2002 voor de eerste maal een aanvraag om toelating als vluchteling gedaan. Bij beschikking van 10 september 2003 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij beroepsschrift van 6 oktober 2003 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking. Dit beroep staat bekend onder Awb 03/53117. Bij uitspraak van 23 april 2004 van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, is het beroep ongegrond verklaard.

Eiser heeft op 5 april 2006 een herhaalde aanvraag ingediend, omdat eiser de beschikking heeft gekregen over documenten van de ambassade van Burundi waaruit blijkt dat hij de Burundese nationaliteit heeft.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat hetgeen door eiser naar voren is gebracht niet kan worden beschouwd als nieuwe feiten en omstandigheden. Verweerder stelt zich op het standpunt, hoewel de door eiser overgelegde verklaringen van de Burundese ambassade nieuw zijn in die zin dat ze dateren van na het besluit van 10 september 2003, dat deze documenten niet kunnen worden beschouwd als nieuwe feiten en omstandigheden, aangezien eiser zich tijdens de eerste procedure tot de Burundese ambassade had kunnen wenden voor het verkrijgen van documenten. Ten aanzien van de stelling van eiser dat hij niet de mogelijkheid had om zich gedurende zijn eerste asielaanvraag tot de Burundese ambassade in België te wenden, heeft verweerder overwogen dat dit niet tot een ander oordeel leidt aangezien eiser zich gedurende zijn eerdere asielprocedure voor hulp had kunnen wenden tot de Nederlandse autoriteiten voor het verkrijgen van documenten bij de Burundese ambassade. Eiser heeft daartoe geen poging ondernomen. Ten aanzien van de stelling van eiser dat verweerder zich heeft laten oplichten door twee taaldeskundigen heeft verweerder overwogen dat dit evenmin tot een ander oordeel leidt, aangezien eiser alle tijd en gelegenheid heeft gehad om gedurende zijn eerste asielprocedure een contra-expertise ten aanzien van de taalanalyse te laten uitvoeren. Voorts nemen de door eiser overgelegde verklaringen van de Burundese ambassade de in de eerste procedure ontstane twijfel omtrent eisers nationaliteit en identiteit niet weg. Immers, blijkens de afgegeven verklaringen, zijn deze afgegeven op grond van eisers eigen verklaringen. Voor zover de ambassade onderzoek zou hebben verricht dan is dit gedaan naar aanleiding van eisers eigen verklaringen zonder ondersteuning van door eiser overgelegde identiteitsdocumenten. Derhalve leiden de door eiser overgelegde verklaringen naar de mening van verweerder niet tot een ander oordeel dan reeds verwoord in de eerdere asielprocedure.

Er bestaat volgens verweerder derhalve geen aanleiding de aanvraag inhoudelijk te beoordelen op inwilligbaarheid.

Eiser stelt zich op het standpunt dat voldoende is gebleken van nieuw gebleken feiten en/of omstandigheden en heeft daaromtrent het volgende aangevoerd. Naar de mening van eiser is verweerder uitgegaan van onjuiste uitgangspunten en heeft verweerder welbewust nagelaten het asielrelaas inhoudelijk te beoordelen. Verweerder neemt daarmee het risico van refoulement. Eiser heeft de beschikking gekregen over een verklaring van de Burundese ambassade, waaruit blijkt dat eiser uit Burundi afkomstig is. Verweerder heeft zich naar de mening van eiser in de eerste procedure laten oplichten door een tweetal taaldeskundigen die het Swahili van eiser hebben beoordeeld. Voorts meent eiser dat hij de overgelegde verklaringen niet eerder heeft kunnen overleggen, nu hij zich tijdens de eerste asielprocedure niet kon wenden tot de Burundese ambassade, omdat het hem niet was

toegestaan om tijdens de procedure Nederland te verlaten. Pogingen om de Nederlandse autoriteiten in te roepen voor het verkrijgen van documenten bij de Burundese ambassade in België zijn, blijkens ervaring van de gemachtigde van eiser, nutteloos. Eiser bestrijdt de stelling van verweerder dat de Burundese ambassade de verklaringen zou hebben afgegeven uitsluitend op verzoek van eisers eigen verklaring. Eiser verwijst in dit verband naar zijn eigen verklaringen hieromtrent en naar de inhoud van de verklaring van de ambassade. Na onderzoek in Burundi is bevestigd dat eiser wel degelijk van Burundese afkomst is. Van de Burundese ambassade is volgens eiser bekend dat indien geconstateerd wordt dat iemand niet van Burundese afkomst is, dat dit gegeven ook in de aan de betreffende persoon verstrekte verklaringen wordt vermeld. Voorts meent eiser dat hij bij terugkeer naar Burundi slachtoffer wordt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en dat hij is getraumatiseerd op grond waarvan hij naar zijn mening in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrond verklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

Gelet op het Koninklijk Besluit van 22 februari 2007 (nr. 07.000660, Scrt. 2007, 41), en gelet op de portefeuillevreeding, zoals vastgesteld tijdens de constituerende vergadering van 22 februari 2007 van het op diezelfde dag beëdigde kabinet, is de Staatssecretaris van Justitie verantwoordelijk gesteld voor het beleidsterrein Vreemdelingenzaken. Daar waar in deze uitspraak voor wat betreft de periode van 14 december 2006 tot 22 februari 2007 wordt gesproken van verweerder dient te worden bedacht dat hiernede wordt bedoeld de Minister van Justitie, en voor wat betreft de periode tot 14 december 2006, de (voormalige) Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Koninklijk Besluit van 14 december 2006 (nr. 06.004621, Scrt. 2006, 247) De handelingen en besluiten van voornoemde Ministers dienen rehtens te worden toegerekend aan de Staatssecretaris van Justitie.

In de hoofdzaak dient te worden beoordeeld of de bestreden beschikking toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

Artikel 4:6 Awb bepaalt dat, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag is gedaan, de aanvrager is gehouden nieuw gebleken feiten of veranderende omstandigheden te melden. Indien daarvan geen sprake is, kan het bestuursorgaan de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerder afwijzende beschikking.

Gelet op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, verwezen zij onder meer naar de uitspraak van 4 april 2003, JV 2003, 219 en de uitspraak van 21 juli 2003, JV 2003, 432, moet de rechter, ter bepaling van de omvang van de door hem te verrichten beoordeling in dit geval, direct treden in de vraag of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke

beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

Vooropgesteld moet worden dat met voornoemde uitspraak van 23 april 2004 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, in rechte is vast komen te staan dat het asielrelaas van eiser op grond van een niet door eiser met een contra-expertise bestreden taalanalyse, ongeloofwaardig is geacht en dat eiser gelet daarop, niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 Vw 2000. De aanvraag van 5 april 2006 die aan de bestreden beschikking ten grondslag ligt, moet derhalve worden aangemerkt als een nieuwe aanvraag in de zin van artikel 4:6, eerste lid, Awb.

De rechtbank ziet zich gesteld voor de vraag of hetgeen eiser heeft aangevoerd, kan worden aangemerkt als nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb.

De door eiser ingebrachte verklaringen van de Burundese ambassade zijn naar het oordeel van de rechtbank geen nieuwe documenten in de zin van artikel 4:6 Awb. Nog daargelaten het gegeven dat er geen officiële vertaling is van de verklaring van de Burundese ambassade, de rechtbank verwijst in dit verband naar vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, zoals bijvoorbeeld de uitspraak van 30 augustus 2002, JV 2002/357, is de rechtbank van oordeel dat eiser de verklaringen eerder had kunnen en derhalve eerder had moeten overleggen. In dit verband verwijst de rechtbank naar vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, zoals bijvoorbeeld de uitspraak 19 december 2003, JV 2004/S93, maar ook de uitspraak van 8 augustus 2005, 200501682/1. LJN: AU1004, waar wordt overwogen: "(...) dat de verklaring (...) op verzoek van appellante is opgesteld en dient ter staving van de aan die aanvraag ten grondslag gelegde stelling (...) die zij reeds in het kader van de eerdere procedure naar voren heeft gebracht. De verklaring had dan ook in het kader van de besluitvorming in die procedure dienen te worden overgelegd. Slechts indien dit niet mogelijk was als gevolg van niet aan appellante toe te rekenen omstandigheden kan deze in het kader van de huidige procedure in rechte bij de beoordeling worden betrokken. Appellante heeft niet gesteld dat het niet mogelijk was de verklaring eerder aan te vragen. Zij had een verklaring van dergelijke strekking derhalve eerder, in het kader van de besluitvorming in de eerdere procedure, kunnen en mitsdien behoren te overleggen".

Nu niet is gebleken van omstandigheden op grond waarvan eiser de verklaringen niet eerder heeft kunnen overleggen, is de rechtbank van oordeel dat eiser de verklaringen van de Burundese ambassade eerder had kunnen en derhalve had moeten overleggen en dat de verklaringen van de Burundese ambassade derhalve geen nieuwe documenten in de zin van artikel 4:6 Awb zijn.

De stelling van eiser dat hij zich tijdens de eerste asielprocedure niet heeft kunnen wenden tot de Burundese ambassade, omdat het hem niet was toegestaan om tijdens de procedure Nederland te verlaten en de stelling van eiser dat pogingen om de Nederlandse autoriteiten in te roepen voor het verkrijgen van documenten bij de Burundese ambassade in België nutteloos zijn, maakt het voorgaande naar het oordeel van de rechtbank niet anders. In dit verband acht de rechtbank van belang dat eiser zijn stelling niet heeft onderbouwd, maar ook dat niet is gebleken dat eiser zich (vruchteloos) gedurende zijn eerdere asielprocedure voor hulp heeft gewend tot de Nederlandse autoriteiten voor het verkrijgen van documenten bij de Burundese ambassade.

De overigens niet nader onderbouwde stelling van eiser dat van de Burundese ambassade bekend is dat indien geconstateerd wordt dat iemand niet van Burundese afkomst is, dit gegeven ook in de aan de betreffende persoon verstrekte verklaringen wordt vermeld, behoeft, gelet op het voorgaande, geen verdere bespreking.

Ook de enkele en niet nader onderbouwde stelling van eiser dat verweerder zich in de eerste procedure heeft laten oplichten door een tweetal taaldeskundigen die het Swahili, maakt naar het oordeel van de rechtbank niet dat sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb.

Ten aanzien van het standpunt van eiser dat hij bij terugkeer naar Burundi slachtoffer wordt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM oordeelt de rechtbank als volgt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 5 maart 2002, no. 200200237/1, gepubliceerd in JV 2002/125, AB 2002, 169 en NAV 2002/129) moet, ook indien sprake is van gedwongen terugkeer naar een land waar, naar gesteld, een risico bestaat, als hiervoor bedoeld, in de regel worden voldaan aan de in het nationale recht neergelegde procedureregels, waaronder artikel 4:6 Awb, welke er toe strekken de nationale autoriteiten in staat te stellen aanvragen om een verblijfsvergunning op een ordelijke wijze te behandelen. Slechts onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze regels niet tegen te werpen (uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998, in de zaak tegen Nederland, gepubliceerd in JV 1998/45). In geval van een herhaalde asielaanvraag waarin mede een beroep wordt gedaan op het risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, is een rechtelijke toetsing die voormeld toetsingskader te buiten gaat derhalve niet onder alle omstandigheden uitgesloten.

De rechtbank is van oordeel, mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, dat niet gebleken is van bijzondere omstandigheden, op grond waarvan zou kunnen worden geoordeeld dat artikel 4:6 Awb niet aan eiser mag worden tegengeworpen. De enkele stelling van eiser dat hij is gevlucht omdat hij werd verdacht te behoren tot de rebellen van de dat is te verwachten dat hij bij terugkomst in Burundi gearresteerd zal worden en arrestatie en verhoor in Burundi gepaard gaan met marteling en mishandeling, maakt dat, mede gelet op de omstandigheid dat het relaas in de eerste procedure ongeloofwaardig is geacht, niet anders.

De rechtbank is van oordeel dat eiser geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 Awb heeft aangevoerd, zodat verweerder de aanvraag terecht op grond van het tweede lid van dit artikel heeft kunnen afdoen.

Nu geen nova in de zin van artikel 4:6 Awb zijn overgelegd, komt de rechtbank niet toe aan een inhoudelijke beoordeling.

De rechtbank oordeelt voorts dat hetgeen eiser overigens ter zitting naar voren heeft gebracht, buiten de omvang van het geding valt.

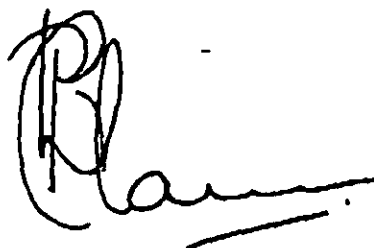
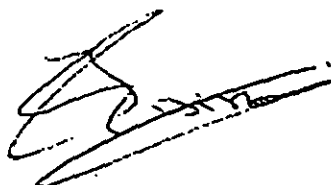
Voor vergoeding van de kosten die eiser in verband met het indienen van het beroepschrift heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.P. Claus, rechter, en in het openbaar uitgesproken op 9 maart 2007 in tegenwoordigheid van mr. I. Eising als griffier.



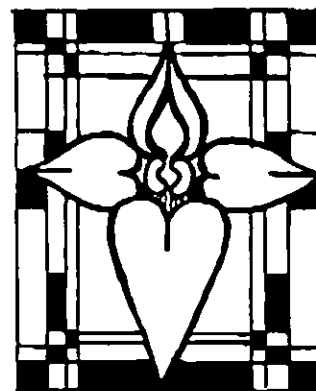
Afschrift verzonden: 14 MRT 2007

VOOR AFSCRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE



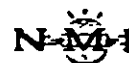
Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Afd. Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
C 2184	
11 APR 2007	
ZAAKNR. 2007-2533	
AAN: V1	PAR:
BEHANDELD: DD:	



**ADVOCATENKANTOOR
DE KLEINE**

Mr. W. de Kleine
I. de Haas-Folkers Mediator



ONZE REFERENTIE:

UW REFERENTIE

EMMEN,

'Staat
Hoger beroep vreemdelingenzaken

06/52697

11 april '07

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op afkomstig uit Burundi, te dezer zake woonplaats kiezende te Emmen, aan de Hoofdstraat 159 ten kantore van advocaat en procureur Mr. W. de Kleine, die door hem bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep en als zodanig voor hem zal optreden:

Bij beslissing d.d. 9 maart 2007, aan de gemachtigde van appellant gezonden op 214 april 2007, is appellants beroep tegen de niet inwilliging van zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ongegrond verklaard.

Appellant stelt hierbij hoger beroep in tegen genoemde beslissing.

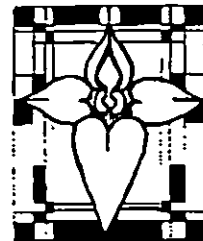
Appellant heeft de navolgende grieven tegen de bestreden beslissing:

1. Ten onrechte heeft rechtbank Assen opverwogen, dat de door appellant ingebrachte verklaringen van de Burundese ambassade naar het oordeel van de rechtbank geen nieuwe documenten zouden zijn in de zin van artikel 4:6 Awb. Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld, dat appellant de verklaringen eerder had kunnen en derhalve eerder had moeten overleggen.
Ten onrechte heeft rechtbank Assen daartoe verwezen naar de uitspraak van de Raad van State d.d. 19 december 2003 en van 8 augustus 2005, waar wordt overwogen hetgeen in de bestreden uitspraak wordt vermeld.
Het verschil tussen appellants procedure en de procedure waarvan de rechtbank de overwegingen van uw Raad heeft aangehaald is, dat het voor appellant niet mogelijk was als gevolg van niet aan hem toe te rekenen omstandigheden om het keiharde bewijs, dat hij

IEDERE AANSPRAKELIJKHEID IS
BEPERKT TOT HET BEDRAG DAT
IN VOORKOMEND GEVAL
DOOR ONZE BEROEPSAAN-
SPRAKELIJKHEIDSVERZEKE-
RING WORDT UITBETAALD

email:
info@advocatenkantoordekleine.com
www.advocatenkantoordekleine.com
btw-nr.: NL 076568167.8.01

HOOFDSTRAAT 159
7811 EM EMMEN
TELEFOON: 0591 650199
TELEFAX: 0591 650198



ADVOCATENKANTOOR
DE KLEINE

weldegelijk uit Burundi afkomstig is, in de eerste procedure bij te brengen. Het was hem immers niet toegestaan om zich buiten Nederland te begeven. Nu de Burundese ambassade in Brussel gevestigd is was die voor appellant onbereikbaar.

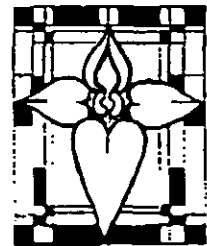
Ten onrechte heeft rechtbank Assen van belang geacht, dat appellant zijn stelling niet zou hebben onderbouwd, dat pogingen om de Nederlandse autoriteiten in te roepen voor het verkrijgen van documenten bij de Burundese ambassade in België nutteloos zijn. Daarbij heeft de rechtbank kennelijk over het hoofd gezien, dat het een vaststaand ervaringsfeit is, dat de Nederlandse overheid asielzoekers tijdens de asielprocedure niet faciliteert om documenten te verkrijgen waarmee ze kunnen bewijzen, dat ze als vluchteling in Nederland dienen te worden toegelaten. De Nederlandse overheid bemiddelt pas bij het verkrijgen van documenten als deze nodig zijn voor het uitzetten van de vreemdeling. Dit feit is rechtbank Assen uiteraard ook bekend. Het is onredelijk om te vergen vaststaande feiten te bewijzen. Desgevraagd heeft noch verweerder, noch de rechtbank ook maar één enkel geval kunnen bijbrengen dat de Nederlandse overheid wel hulp heeft geboden bij het verkrijgen van voor de asielprocedure noodzakelijke documenten.

In doodsnood heeft appellant na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag het risico genomen dat hij vele maanden in vreemdelingenbewaring zou worden gesteld als hij bij zijn bezoek aan België zou worden opgepakt. De Burundese overheid heeft geconstateerd, na met appellant te hebben gesproken en na onderzoek in het vaderland, dat appellant weldegelijk uit Burundi afkomstig is. Bij de verklaring van de Burundese ambassade heeft tijdens de onderhavige procedure niet alleen kunnen bewijzen, dat hij weldegelijk uit Burundi afkomstig is, maar ook dat de Nederlandse overheid, in casu de Immigratie en naturalisatiedienst, hem ten onrechte in de eerste asielprocedure vluchtelingrechtelijke bescherming heeft onthouden op grond van onjuist gebleken stellingen, dat appellant niet uit Burundi afkomstig zou zijn. Het Bureau Land en Taal van de IND heeft valselijk verklaard dat appellant niet uit Burundi afkomstig zou zijn.

Met de verklaring van de Burundese ambassade heeft appellant keihard schriftelijk bewijs geleverd, dat de Nederlandse overheid in zijn eerste asielprocedure vals heeft gespeeld. Ter nauwer nood kon het refoulement van appellant door de Nederlandse overheid worden voorkomen. Ten onrechte heeft rechtbank Assen geoordeeld, dat de verklaringen van de Burundese ambassade geen nieuwe documenten in de zin van artikel 4:6 Awb zouden zijn. In dat kader is nog van belang, dat het ten tijde van de eerste asielprocedure van appellant niet mogelijk was om een contra-expertise Swahili te verkrijgen.

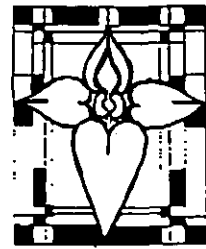
Nu rechtbank Assen ten onrechte is uitgegaan van het onjuiste uitgangspunt, dat in casu geen sprake zou zijn van nova, kan alleen al om die reden de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

Nu rechtbank Assen gesanctioneerd heeft dat verweerder zich schuldig maakt aan refoulement, kan alleen al om die reden de bestreden uitspraak niet in stand blijven.



ADVOCATENKANTOOR
DE KLEINE

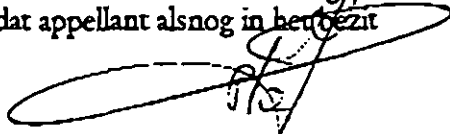
2. Ten onrechte heeft rechtbank Assen gesuggereerd, dat er bij de in het Frans gestelde verklaring van de ambassade een officiële vertaling had moeten worden bijgevoegd. Deze opstelling is niet in overeenstemming met de algemeen gehuldigde opvatting, dat documenten in het Frans, Duits of Engels niet vertaald hoeven te worden. Dit zijn immers de meest gangbare talen in Europa. Ook bij rechtbank Assen is ongetwijfeld iemand in staat om Franse teksten te lezen.
3. Ten onrechte heeft rechtbank Assen overwogen van oordeel te zijn, dat niet gebleken zou zijn van bijzondere omstandigheden op grond waarvan kan worden geoordeeld dat artikel 4:6 Awb niet aan appellant mag worden tegengeworpen bij de beoordeling of bij terugkeer sprake van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Geconstateerd kan worden dat de rechter veel te terughoudend redeneert als hij zegt dat in geval van een herhaalde asielaanvraag waarin mede een beroep wordt gedaan op het risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM een rechterlijke toetsing zonder toepassing van artikel 4:6 Awb niet onder alle omstandigheden uitgesloten is. De rechter heeft daarbij kennelijk over het hoofd gezien dat in de uitspraak van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens d.d. 11 januari 2007 nr. 1948/04) opnieuw heeft bevestigd dat wanneer sprake is van gedwongen terugkeer naar het land van herkomst van een asielzoeker het risico op een schending van artikel 3 EVRM door de overheid ex nunc dient te worden beoordeeld. Deze beoordeling door de staat of er een risico op schending van artikel 3 EVRM bestaat, dient deugdelijk en voldoende te zijn onderbouwd. Deze onderbouwing dient te geschieden aan de hand van informatie uit nationale bronnen, zowel als van informatie uit andere betrouwbare en objectieve bronnen. Het Hof noemt als voorbeelden van laatstgenoemde bronnen: andere staten, organen van de Verenigde Naties en gerenommeerde NGO's.
In de bestreden uitspraak heeft de rechter niet, dan wel onvoldoende, beoordeeld of een schending van artikel 3 EVRM voor appellant bestaat bij terugkeer naar Burundi voor het moment van de uitspraak. Hoewel uit alle bovengenoemde bronnen, Burundi betreffende, blijkt hoe reëel het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM is voor iemand die politieke activiteiten heeft verricht tegen het regime. Voor de Frodebu, heeft de rechter ten onrechte geoordeeld, dat ook dat geen reden is om het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM inhoudelijk te beoordelen. De rechter onderbouwt dit nota bene met een verwijzing naar het ongeloofwaardig verklaarde relaas in appellants eerste asielprocedure, terwijl bewezen is dat de gestelde ongeloofwaardigheid uitsluitend is gegrond op het onjuiste uitgangspunt dat appellant niet uit Burundi afkomstig zou zijn. De rechter is door de leugenachtige informatie van de IND op het verkeerde been gezet.
Nu rechtbank Assen desondanks het risico op schending van artikel 3 EVRM niet inhoudelijk heeft beoordeeld en de rechter daarmee een reëel risico neemt, dat appellant het slachtoffer zal worden van refoulement, kan alleen al om die reden de bestreden uitspraak niet in stand blijven.



ADVOCATENKANTOOR
DÉ KLEINE

Voorts kan geconstateerd worden, dat de rechter artikel 4 lid 4 van de definitienrichtlijn niet heeft toegepast. Dit artikellid luidt als volgt: "Het feit dat verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is en het risico op het leiden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging, noch ernstige schade, zich niet opnieuw zal voordoen." Appellant is in het verleden reeds blootgesteld aan vervolging en is bedreigd met ernstige schade. Ook op dit moment is de situatie in Burundi voor diegenen die worden verdacht van activiteiten gericht tegen de overheid, levensgevaarlijk. Nu rechtbank Assen kennelijk de definitienrichtlijn niet bij de beoordeling heeft betrokken, kan alleen al om die reden de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

Redenen waarom appellant zich tot uw afdeling wendt met het verzoek voormelde beslissing van rechtbank Assen d.d. 9 maart 2007 te vernietigen en te bepalen, dat appellant alsnog in het bezit zal worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel.



- gemachtigde -